

זמני שבת קודש

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	
18:47	18:16	17:16	תל אביב
18:52	18:20	17:14	ירושלים
18:46	18:15	17:14	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א ראש הישיבה המוסדות

להתפלל בכל עת

אדם צריך תמיד להיות מחובר להקב"ה בתפילה והודאה

החיבור לקב"ה

מתברר, כי החיבור לתורה – הוא חיבור למקור החיים – בורא עולם, ולכל מה שהוא מעניק לחיים של כולנו. החיבור לתורה פותח פתח להשפעות טובות וברוכות, כי הוא חיבור ישיר ובלתי אמצעי, עוצמתי וחזק מאין כמוהו, למי שמעניק לנו את כל מה שיש לנו בחיים: הבריאות, האושר, הפרנסה, הנחת. כל מה שכדאי כל כך לעשות – הוא להתחבר לתורה באמת, עם כל הכח ועם כל הלב, והחיבור הזה – הוא חיבור עם בורא עולם ומעניק לנו מאוצרותיו לחיים טובים וברוכים!

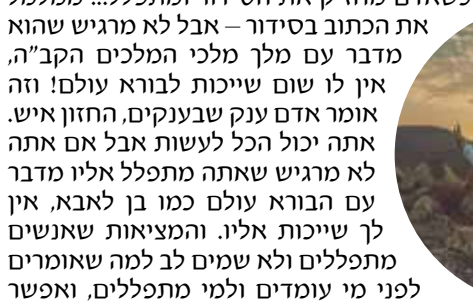
התחברות אמיתית וכנה, היא ליצור מצב בו החיבור לתורה הוא כמו חיבור לחמץ, חיבור שאי אפשר בלעדיו ואי אפשר להתנתק ממנו, ולו לרגע קט. כלומר, ששעות הלימוד שלנו הן קודש קדשים, לא נוותר עליהן ולא נפסיק בעיצומן, כי ברגעי הלימוד אנו מחוברים למקור החיים, ואי אפשר לוותר או להפסיק ברגעי חיבור שכאלה.

זהו לקח לכל יהודי באשר הוא, צעיר כמבוגר, בחור כקשיש. כולנו עוסקי התורה, אם בסדרי לימוד מוסדרים וקבועים, אם בשיעורי התורה הנפוצים, ואם בחברותות או בכל דרך אחרת. זוהי קריאה של חיבה לילדי תשב"ר הלומדים בתלמודי התורה, תלמידי הישיבות אשר זכו להיות שקועים בעולם התורה, אנרכי הכוללים אשר זוכים לשים את מגמתם להתעלות בתורה, קובעי העתים השומרים על סדרי הלימוד הקבועים:

הבה נחזק את הקשר עם התורה, הבה נעצים אותו. הבה נשמור על סדרי הלימוד שלנו קבועים ורציפים, נגיע אליהם בזמן ונותרים במהלכם, וכמו כן - נתנתק מכל מכשיר, דאגה או הפרעה שעלולים לשבש את החיבור היקר הזה. וככל שהלימוד שלנו יהיה מרוכז, עירני, שמח, רציף, נלהב, כך נזכה לכל השפע שמרעיף עלינו נותן התורה!

(הרב אשר קובלסקי)

ואין לו שום קשר לבורא עולם! מבהיל! הרב טורצ'ין הלך לביתו, וכל הזמן ניקר לו בראש מה רצה החזון איש, הרב טורצ'ין הבין שהחזו"א תובע ממנו משהו, שהוא לא בסדר, והיה נרעש מזה, החליט לחזור לחזון איש לשאול אותו לכוונתו. בא לפני החזון איש ואמר לו מורי רבי, אמרת לי דברים קשים, זה כל הזמן מפריע לי, אבל לא אדע מה כבודו מתכוון. אמר לו החזו"א דע לך אדם יכול ללמוד יומם ולילה לעשות את כל המצווה על פי הלכה, ולהתפלל שלוש תפילות ביום ואין לו שום שייכות לבורא עולם, מה המבחן לזה? האם הוא מתפלל לקב"ה כמו בן שמבקש מאבא או שהוא קורא מה שכתוב בסידור, אבל הוא לא מרגיש שמדבר עם אבא. אומר החזון איש, הבורא עולם רוצה את הלב שלך, רחמנא – ליבא בעי, הוא רוצה לב מרגיש, אתה מדבר עם הבורא עולם, כשאדם מחזיק את הסידור ומתפלל... ממלמל את הכתוב בסידור – אבל לא מרגיש שהוא מדבר עם מלך מלכי המלכים הקב"ה, אין לו שום שייכות לבורא עולם! וזה אומר אדם ענק שבענקים, החזון איש. אתה יכול הכל לעשות אבל אם אתה לא מרגיש שאתה מתפלל אליו מדבר עם הבורא עולם כמו בן לאבא, אין לך שייכות אליו. והמציאות שאנשים מתפללים ולא שמים לב למה שאומרים לפני מי עומדים ולמי מתפללים, ואפשר שמכוננים פירוש המילות, אבל אין ההרגש שמתפללים ממי שהכל שלו שוכחים עם מי אתה מדבר, לפני מי אתה עומד, עם מי אתה הולך לדבר לפני מלך מלכי המלכים ששרפים ואופני הקודש רועדים ממנו! תתבונן!

אם אדם ככה ניגש לתפילה אז התפילה שלו אחרת, הוא מתפלל מקירות הלב. הרי תפילה נשמעת – כשהיא מקירות הלב. ולכן 'שערי דמעה לא ננעלו' כי אם יש דמעות אמת בודאי התפילה היא מן הלב, ותפילה מקירות הלב נשמעת במרומים, והוא מחובר לבורא עולם ומקושר אליו. אבל אם לא מתפלל באופן הזה, יתכן שהוא מקיים את כל המצוות ולומד תורה יום ולילה, ואין לו כלום עם הבורא עולם כמו שאמר החזון איש! מבהיל הרעיון!

שבת שלום ומבורך!
מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

אומרת הגמרא: כל המתפלל ואחר כך יוצא לדרך הקדוש ברוך הוא עושה לו חפציו שנאמר: "צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו". כלומר, אדם יוצא מהבית הוא מתפלל לבורא עולם, מבקש עליו על בני ביתו ועל כל יוצאי חלציו, שיעבור עליהם יום מוצלח, יום מבורך, בלי צרות בלי דאגות וכלי רופאים. והקב"ה עושה לו חפציו, ממלא משאלות ליבו לטובה.

מי לא צריך ישועה היום? כל כך הרבה פגעים ופיגועים צרות תאונות ואסונות, כמה צריכים להתפלל, כמה צריכים לבקש! אדם יוצא מהבית ומתפלל, הגמרא אומרת שהקב"ה שומר עליו, הקב"ה עושה את מה שהוא צריך.

תמיד צריכים להיות שפתיו של האדם תפילה, וליבו תקוה לבורא עולם. כמו שאמר דוד המלך ע"ה "עיני תמיד אל ה' כי הוא יוציא מרשת רגלי". עיני תמיד אל ה', בכל מצב ובכל שעה ובכל ענין – המבט שלי לבורא עולם. כי רק הוא יכול להוציא מרשת רגלי. תתפלל אליו, תפנה אליו. כי הוא יכול להצילך, רק הוא יכול להציל אותך. אמר אחד הצדיקים: מי שקשור למעלה – לא נופל למטה! מי שקשור לבורא עולם אין לו נפילות.

אומר הזוהר הקדוש: אדם יוצא מביתו אינו יודע אם יחזור לביתו אם לא, לכן חייבים להתפלל לפני שיוצאים מהבית בבוקר ותמיד לתלות בטחונו בה' יתברך. ואין אפשר לא להתפלל? מישהו חשב שתהיה לו תאוונה בדרך, שיהיה לו פיגוע בדרך, רח"ל. אדם לא יכול לדעת, לכן צריך כל הזמן תפילה לבורא עולם. תתפלל לה' כמו בן לאבא, תתרכך לפניו, וכשאתה חוזר לשלום תודה לקב"ה, תודה לך ה' שהשבתני לשלום ששמרת עלי ועשית חפצי.

הבורא עולם אוהב שאנחנו בקשר איתו, מבקשים ממנו, כמו אב את בן ירצה, ה' יתברך רוצה אותנו, רוצה את הקשר איתנו שנתפלל אליו ונתלה בו בטחונו.

היה בבני ברק לפני כחמישים שנה, הרב אלעזר צדוק טורצ'ין צדוק"ל, מתלמידי קודש הקדשים גדול הדור מרן החזון איש. יום אחד הוא היה אצל החזו"א והחזו"א אמר לו שמפטס חריף מאד, וכך אמר לו "דע לך כי לפעמים אדם יכול לחיות שבעים שנה, בתורה בתפילה, ולעשות כל מה שחייב ורצוי על פי הלכה –

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה
להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה
לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה
לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

ברכת ה' היא תעשיר

כל אותה העת המשיך ר' נחום לדבוק בקבלתו ולברך את ברכת המזון מתוך הכתב, ובשלב מסוים אף החליט להוסיף חיזוק על חיזוק בכך שהחל ליטול ידיים אף בארוחת הערב כדי שיוכל לברך ברכת המזון פעם נוספת בכל יום, ובכך להגדיל את סגולת הפרנסה.

בעיצומו של חורף תש"פ החלו השמועות לספר על וירוס חדש ומסתורי המתפשט בסין הרחוקה. ר' נחום שהיה עסוק בניסיונות חוזרים ונשנים למכור את מטען הכפפות, לא חשב להגיע שהשמועות הללו קשורות עליו במידה כלשהי.

לא חלף זמן רב עד שהחלו להגיע שמועות על כמה נדבקים שהתגלו בארצות הברית. השמועות הדאיגו את רשויות הבריאות העולמית, והן החלו לנקוט צעדים כדי למנוע את התפשטות המגיפה.

אט אט גם בארצות הברית חלחלה ההבנה כי מדובר בוירוס מסוכן ומתעתע שיש למנוע את התפשטותו, לשם כך יצא הממשל בהוראות המחייבות היגיינה מחמירה במרחב הציבורי. באותה עת סברו שצריך להתפשטותו של וירוס הקורונה הוא דרך מגע ועל כן חייבו עטיית כפפות במרחב הציבורי.

כאשר באישון לילה התקשר אליו אחד מהסוחרים הרבים שאליהם התחנן בחודשים האחרונים שירכוש ממנו את הכפפות במחיר הפסד, והפעם הסוחר היה זה שהתחנן לר' נחום למכור לו את מטען הכפפות, אז התעורר ר' נחום והבין כי אוצר של ממש שוכן תחת ידיו.

סין הגדולה השביתה את מפעליה לרגל המגפה, ובעולם נוצר מחסור אמיתי במצרך שהיה כה נצרך בתקופה זו- בכפפות חד פעמיות.

עוד זה מדבר וזה בא. בזה אחר זה התקשרו לר' נחום כל אותם סוחרים שעמם שוחח בחודשים האחרונים והתחננו לרכוש ממנו את מטען הכפפות. ר' נחום לא מיהר להיענות לבקשתם ורק כאשר הוצעה לו הצעה גבוהה במיוחד, הסכים למכור את הכפפות.

המחיר שקיבל תמורת הסחורה היה גבוה עשרות מונים מהמחיר ששילם תמורתה. הסכום הספיק לו ברווח כדי לכסות את כל חובותיו ואף הותיר בידו רווח עצום.

אם תשאלו את ר' נחום, הוא בטוח שהסייעתא דשמיא העצומה שזכה לה הגיעה אליו בזכות ברכת המזון, ולנו לא נותר אלא לענות אמן על דבריו.

בכל הכרוך בניהולה. נראה לי שאתה האיש המתאים שיוכל להשלים עבורי את ה'פאזל', אני מוכן להשקיע את מחצית הסכום הדרוש לרכישת החברה, אתה תגייס את המחצית השנייה, ובד בבד תנהל את החברה ביד רמה ובעזרת ה' יחדיו נעשה ונצליח".

כיון שר' נחום הכיר היטב את תחום הציוד הרפואי, הוא הבין כי משמים זימנו לפניו הזדמנות פז ונענה בשמחה להצעה. הוא מיהר לגייס הלוואות מכל הבא ליד, וכך תוך כמה ימים הפך לשותף מלא בחברה, ובכשרון ניהול הוא זכה לנתח נכבד בהכנסות, ובחסידי שמים ההצלחה האירה לו פנים ותוך כשנתיים ימים הצליח לשלם את חובותיו. משסיים לשלם את החובות הציע לחברו- שותפו- לרכוש מיידיו את חלקו בחברה. הלה הסכים בשמחה, ר' נחום גייס שוב הלוואות, שילם לחברו את המגיע לו, ובכך הפך לבעלים הבלעדיים של החברה.

כחצי שנה לאחר מכן, בעודו נאבק על תשלום החובות שנטל לצורך השלמת רכישת החברה, הגיעה אליו ביום בהיר הודעה אלקטרונית שתוכנה גרם לו להלם מוחלט. בהודעה שנשלחה אליו ממנהל מפעל בסין שייצר בעבורו ציוד רפואי, נכתב כי מיליון קופסאות הכפפות החד פעמיות שהזמין מוכנות, וכי עליו להעביר את התשלום בעבורן כדי המשלוח יבוצע בהקדם.

ר' נחום שפסף את עיניו כאינו מאמין: "מיליון קופסאות? הזמנתי בסך הכל מאה אלף". הוא מיהר להעמיד את המנהל על טעותו, אלא שהלה התעקש כי בהודעת ההזמנה נכתב המספר מיליון. רבי נחום בדק ברשימת ההודעות היוצאות וגילה כי אכן טעה, ובהודעה ששלח למפעל הוסיף אפס אחד מיותר וכתב בטעות מיליון במקום מאה אלף.

המנהל הסיני לא ידע חכמות. נכתב לו מיליון והוא ייצר מיליון. לר' נחום לא נותרה ברירה אלא לבקש הלוואות ענק ולשלם את הסכום העצום, כעת הוא נותר להתמודד לבדו עם השאלה הנוקבת: מה יעשה עם מיליון קופסאות של כפפות? שאלה שעתידיה היתה להדיר את מנוחתו בתקופה הקרובה.

בל נלאה אתכם בתיאור האכזבות הרבות שנחל ר' נחום בדרכו למכור את הכפפות. גם לאחר שהוריד את המחיר את מתחת למחיר הקרן, לא מצא רוכש החובות העיקר עליו מאוה, זאת מלבד שהוצרך לשלם מידי חודש טבין ותקילין לבעל המחסן שם היתה הסחורה מאופסת.

ר' נחום ייחל להיפטר מהסחורה כמה שיותר מהר, אך נאלץ להמתין ולהמתין ללא תוחלת.

שעת צהריים חמה של שלהי דקייטא. ר' נחום יושב במשרדו הממוזג, אי שם במרומי אחד מבנייני המשרדים המגרדים את שחקי העיר ניו יורק. ידיו עסוקות בעבודה טכנית פשוטה, כזו שאינה דורשת חשיבה יתירה, ומוחו משוטט בעולמות נשגבים.

יהודי של צורה הוא ר' נחום, וככזה הוא משתדל לנצל כל דקה מחייו באופן מיטבי. בכל עת שמוחו פנוי הוא משתדל להאזין לשיעורי תורה ומוסר בעולם הטכנולוגי שבו אנו חיים כיום, ניתן להגיע בקלות ובמהירות למאגרים גדושים ברבבות שיעורים נפלאים ומחזקים, ור' נחום מנצל עובדה זו כדי לעלות ולהתרומם עוד ועוד בעבודת ה'.

חודש אלול מתקרב לסיומו, והמשפיע שאותו בחר ר' נחום לשמוע באותו יום מעורר את שומעי לקחו לקבל על עצמם קבלה מיוחדת לקראת תחילת השנה הבאה עלינו לטובה.

"אין צורך בקבלה מוגזמת", זועק המשפיע, "די אם נקבל על עצמנו קבלה קטנה, ובלבד שנתמיד בה מבלי להרפות, קיץ וחורף, שבתות וימות החול. קבלה איתנה שכזו יכולה לשנות את האדם מן היסוד ולהעצים את הקשר שבינו לבין קונו בכמה וכמה רמות".

ר' נחום מאזין, והדברים הנוקבים חודרים לליבו. באבחת רגע הוא מפסיק את השמעת השיעור ונעצר להתבונן בדברים.

"איזו קבלה קטנה אוכל לקבל על עצמי ולהתמיד בה לאורך זמן?" הוא שאל את עצמו. ותוך כדי דיבור נזכר בשיחה אחרת ששמע לפני זמן מה ותוכנה נגע לליבו. השיחה האמורה נסובה על אודות סגולתה ומעלותיה של ברכת המזון הנאמרת בכוונה ומתוך הכתב, ור' נחום מחליט שזו הקבלה המתאימה ביותר עבורו.

'אומר ועושה'. מיום זה ואילך מקפיד ר' נחום בכל יום ליטול את ידיו לסעודת פת, ולאחר מכן לברך ברכת המזון בכוונה ובמתינות מתוך הכתב. מסתבר כי היתה זו בחירה מוצלחת, משום שבחסידי שמים הקבלה החזיקה מעמד למעלה מעשר שנים, ובעצם היא מחזיקה עד עצם היום הזה.

אך בכך לא נגמר הסיפור. כמה שנים לאחר מכן, נקלע ר' נחום למצב כלכלי לא פשוט, עד כדי כך שהוצאות ביתו גדלו ועלו על הכנסותיו. הוא נזקק באופן דחוף לתוספת הכנסה משמעותית.

בצר לו הוא פנה לחברו, אברך בעל יכולת כספית וחוש עסקי מבורך, ותינה בפניו את מצבו. "ממש משמים הגעת אלי היום", הגיב החבר בהפתעה, ומיד המשיך: "בדיוק היום הוצעה לי הזדמנות עסקית נדירה, רכישת חברה משגשגת לציוד רפואי שמועמדת למכירה במחיר זול במיוחד, אולם נאלצתי לדחות אותה מחוסר פנאי להתעסק

"ר' נחום שפסף את עיניו כאינו מאמין: מיליון קופסאות? הזמנתי רק מאה אלף..."

מנהגי חודש אדר

כתוב בגמרא: משנכנס אדר מרבין בשמחה, וכתוב במגילת אסתר "והחודש אשר נהפך להם מינון לשמחה". והגמרא אומרת: אמר רב פפא שאם יש ליהודי משפט עם גוי יעשה היהודי את המשפט בחודש אדר, שבימי חודש אדר מזלם של ישראל שולט.

והנה טעם השמחה בחודש אדר הוא משום הניסים שנעשו לישראל בימים אלו, ועוד שעם ישראל בימי מרדכי ואסתר קבלו עליהם את התורה שבעל פה מאהבה, ובחודש אדר בזמן שבית המקדש היה קיים היו מתחילים לאסוף את השקלים לצורך עבודת בית המקדש ולצורך הקורבנות והיתה שמחה גדולה בעולם, ויש עוד כמה טעמים.

מחצית השקל

א. בפרשת "כי תשא" כתוב שצריך כל אדם מישראל לתת "מחצית השקל" בין עני בין עשיר, כדי לספור את עם ישראל, ובכסף שנאסף קנו קורבנות ציבור כגון: תמידים שהיו מקריבים כל יום, מוספים וכו', מצווה זו של "מחצית השקל" היא מצווה לדורות וחייב כל אדם מישראל בזמן שבית המקדש היה קיים לתת "מחצית השקל". ובזכות מחצית השקל היה כופר נפש לכל אחד ואחד מעם ישראל. ובתאריך א' באדר היו מכריזים הבית דין בכל ערי ישראל שעם ישראל יביאו את "מחצית השקל".

ב. והנה היום שאין לנו בית מקדש נוהגים לתת 'זכר למחצית השקל':

ג. יש נוהגים לתת זכר למחצית השקל לפני פרשת זכור, ויש כאלו שנוהגים לתת זכר למחצית השקל בערב פורים היינו ביום צום תענית אסתר לפני שמתפלל מנחה, ויש כאלו שנוהגים לתת זכר למחצית השקל ביום פורים בבוקר לפני שקוראים את המגילה. אולם ניתן לתת זכר למחצית השקל בכל חודש אדר.

ד. יש להיזהר שלא לקרוא למעות הללו מחצית השקל אלא יקרא להם 'זכר למחצית השקל'.

ה. מעיקר הדין רק מי שהוא מעל גיל עשרים שנה צריך לתת זכר למחצית השקל, וטוב להחמיר שגם מי שהוא בן שלוש עשרה שנה שכבר עבר בר מצוה שיתן זכר למחצית השקל.

ו. הנשים גם צריכות לתת זכר למחצית השקל, וטוב לתת גם עבור הילדים הקטנים, אולם אם אין ידו משגת כל כך זה קשה עליו להוציא סכום כזה יתן עבור בניו ובנותיו הקטנים סכום מועט.

ז. צריך לתת סכום השוה לערך שלושה דהים כסף, וכיוון שכל שנה מחיר הכסף עולה או יורד לכן כל שנה מפרסמים (בראש חודש אדר) איזה סכום לתת, וכל אדם יבדוק מהו הסכום, והאשכנזים נוהגים לתת חצי מהמטבע הנהוגה באותו מקום (1/2 שקל).

ח. טוב שיתן שלושה מטבעות של מתכת, מכל מקום יוצאים חובת המנהג של זכר למחצית השקל גם שנותן חפץ ששוה בערכו לשלושה דהים כסף או שנותן שטר כסף.

ט. מי שמצבו הכלכלי קשה מספיק שיתן מטבע של חצי שקל לזכר מחצית השקל ויוצא ידי חובה.

י. מי שנוהג להפריש כל חודש מעשר כספים ממשכורתו אינו רשאי לתת ממעשר הכספים זכר למחצית השקל, אולם אם אמר בפירוש בשעה שהתחיל לעשר מעשר כספים שהוא נותן מעשר בלי נדר והשעה דחוקה לו יכול לתת מהמעשר הכספים זכר למחצית השקל.

יא. מעות זכר למחצית השקל יתן אותם לטובת מוסדות של תורה, שהרי אמרו חז"ל עכשיו שאין לעם ישראל בית מקדש מה שמכפר על עונותיהם של ישראל הוא התורה.

אימון אישי הרב אהרן פרידמן

לשחרר את החבל

למעשה, כולנו משחררים את הילדים יותר ויותר, ככל שהם מתבגרים. יש שגיל הבר מצוה מהווה עבורם 'יום השחרור', ויש שזה קורה בשלב יותר מאוחר. איך שלא יהיה, השחרור אמור להתבצע בהדרגה. בגיל מסויים יפסיקו 'לרדוף' אחריהם ולבדוק עם מי הם מתחברים ומתיידדים, מה בדיוק הם עושים בישיבה קטנה או גדולה, איך הם מתפללים, וכן הלאה, הכל לפי הגיל והעניין.

מה נכון לעשות, וכמה צריך לשחרר ומתי?

כמו בכל תחום בחיים, קיצוניות עלולה להתברר כשגיאה גדולה. בין אם מדובר בילד המגלה בגרות ואחריות ובין אם לאו, תמיד יש לנקוט גישה מאוזנת: לשחרר לאט לאט ולא בצורה דרמטית ובבת אחת. הכל לפי המצב האישי והחברותי, ולפי הגיל.

אני חב הרבה תודה לאבי ז"ל, שנהג להשאיר מרחב די גדול לשיקול העצמאי של בניו הצעירים. במקרים שלא קיבלנו את עצתו, לא נעלב ולא התווכח אלא אמר בנועם: "עשו מה שאתם רוצים וחושבים לנכון. כאשר תשלמו את המחיה, תלמדו לדעת שצדקתי"...

אני נהגתי לומר לכל אחד מילדיי כאשר נכנס ל'ישיבה קטנה': עשיתי מה שיכולתי כדי לחנך אותך, מעכשיו אתה ברשות עצמך. אם תתנהג בצורה טובה ומנומסת, אם תתחשב בחברים ותכבד אותם, גם הם יכבדו אותך. אם תלמד ותתנהג כמו שבחור חסידי צריך, יעריכו אותך ותסתדר טוב עם המשגיחים והצוות, וההרגל ליווה אותך אי"ה לכל החיים. בכל מקרה אינני יכול עוד לעקוב אחריך ולעמוד על גבך כל הזמן. אלו החיים שלך ומה שרק תעשה, אתה תישא בתוצאות.

בהתאם לכך, אם צצו בעיות מול המשגיחים בישיבה, לא התערבתי אלא נתתי להם להתמודד לבד. רק במקרה שפנו אלי, הייתי מודריך אותם איך להסתדר עם המשגיח. לא עשיתי את העבודה במקומם. העדפתי שהם יקחו את האחריות ויתמודדו למרות שזה לא היה נוח להם. ידעתי שרק כך הם ילמדו להסתדר בכוחות עצמם.

אין תחליף להפעלת היגיון ושכל ישר, וחשוב, שההורים יתבוננו וידעו עם מי יש להם עסק, וישחררו את הילד לנפשו, בהתאם לצורך ובהתאם לתועלת החינוכית שבדבר. ומה באשר לחובת החינוך?

תשאלו: נניח ורוב הבעיות וחילוקי הדעות בין הורים למתבגרים אינם שייכים לתחום כיבוד אב ואם, אבל מה בנוגע לחובת החינוך המוטלת עלינו? הכיצד אתה ממליץ לנו להעניק לו עצמאות ולתת לו לטעות, וכי מצוות החינוך אינה מחייבת אותנו לעמוד על המשמר בכל רגע?

אולי תופתעו שוב, אבל למעשה, אפילו בהלכה מצינו שחובת החינוך של ההורים תלויה בשאלה: האם הם יכולים להשפיע או לא.

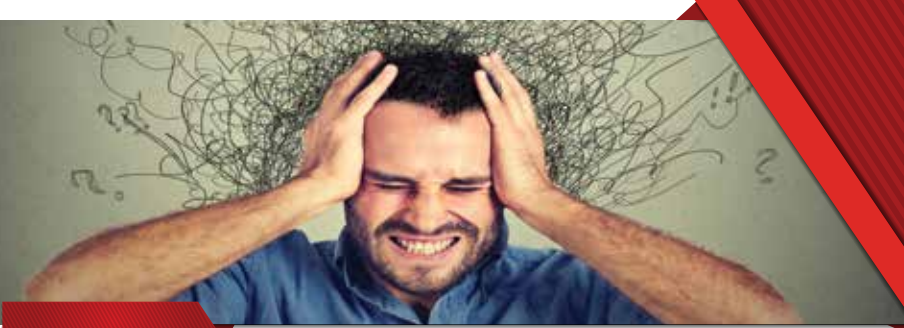
בגמרא מובאת הנחיה חינוכית: בשעה שידך עדיין תקיפה על בנך, הוי זהיר ללמדו תוכחות. ומתי הזמן לכך? מגיל שש עשרה ועד גיל עשרים ושתים, ויש אומרים מגיל שמונה עשרה ועד גיל עשרים וארבע. ורש"י מנמק: "בציר משיתסר (פחות מגיל שש עשרה) - אין בו דעת לקבל תוכחות כל כך, ואל תכביד יסורין ותוכחות; ויותר מעשרים ותרתין (עשרים ושתים) - יש לחוש שלא יבעט!"

כיוצא בזה נפסק להלכה: "המכה לבנו גדול, היו מנדין אותו, שהרי עובר על לפני עור לא תתן מכשול. ולא מקרי גדול לדבר זה, רק אחר כ"ב שנה או כ"ד שנה.

בזמננו שהנזיפה תפסה את מקומה של ההכאה, השאלה המעשית היא: עד כמה ראוי לומר לילדים בוגרים מה לעשות? התשובה אינה פשוטה כלל ועיקר. ובכל מקרה שיש תסבוכת בין הורים לילדים ונדרשת הכרעה בנוגע לשאלת כיבוד אב ואם, אני מציע לאנשים לעשות שאלת חכם כדי לדעת אם יש בכלל חובה מצד ההלכה.

רגע חושבים

דניאל אליהו גרמן

איך יוצאים ממחשבות טורדניות וכפייתיות?

פעמים שכדאי לדבר עם אדם חכם ולחקור את שורש המחשבה המאיימת. ופעמים שכדאי להתעלם לחלוטין ולומר 'לא אכפת לי כלל' (אם מדובר בדאגה 'חשובה' - אפשר להקצות לה זמן).

עצות רוחניות: ירבה בתפילה, בצדקה וישקיע מחשבותיו במעשים טובים, וע"י שיתעסק בעזרה לזולת - פחות יתעסק בהרהוריו ובעצבותו. ובזוהר מובא (דף קצ): א"ר יוסי כשאדם רואה שבאים אליו הרהורים רעים יתעסק בתורה ואז יעברו ממנו. ויחשוב תמיד באופטימיות "שכל דברי העולם הולכים אחר המחשבה, וע"י הרהורים טובים מושך רפואה וחיים".

כל שנזהרים יותר במצות תפילין שיהיו כהלכה הרי זה בודאי מסוגל יותר לתיקון המח והמחשבה [תנינא ה.ז. ליקוטי הלכות תפילין, ד].

ב'דרך המלך' מובא תרגיל נוסף, וה"ל:

"שיתחיל האיש להביט על מחשבותיו שעה קלה לערך איזה רגעים היינו מה אני חושב, אז ירגיש לאט לאט שראשו מתרוקן ומחשבותיו עמדו משטפן הרגיל". דרך נוספת: לבקש שקט ולהחזיר את המודעות לכאן ועכשיו (ניתן להתמקד בנשימות במקום שקט נוכח הבורא). ותדע אהובי, שמתחת לגלי המחשבות הטורדות ישנה נקודת שקט פנימית והיא המהות שלך. חפש אותה.

למאמרים נוספים של דניאל אליהו גרמן בקרו באתר ישיבת אור דוד

המחשבות המציקות הן מתנה בהשגחה פרטית מהשם יתברך [מזכה אותנו בסבלנות]. וכמו שהן באו – הן ייעלמו. אל לנו להיבהל, זו רק מחשבה – ואנו לא המחשבות שלנו.

הסיבות אליהן מגוונות – פגם הקדושה טרם שתוקן, גאווה וחוסר בטחון. הדרך לעקור אותן הם ע"י תשובה בלב נשבר עם דמעות, להיות בשמחה, לקדש עצמו במידות טובות ולהתקרב לצדיקי האמת [ט"ה] בעולם הטיפול מקובל להיחשף אליהן עד שיאבדו מאחיזתן (ובשינוי כגון בקול מצחיק). וכן בפחד כמו פחד קהל שצריך בדווקא לדרוש ולהיות מוכן לקבל את התחושות. וכן הסובל מכפייתיות יחליט בתוקף שיימנע מאותה הפעולה כגון רחיצת הידיים / סגירת הגז וכו' ויתמודד מול האי וודאות, שעצם השהייה הממושכת ללא 'הגנה' ובריחה היא הפתרון, בכך הוא רואה שהכל בסדר (בהדרגה, פעמים עם איש מוסמך. ומומלץ להכריז ולומר 'סגרתי את הגז' כשעושה את הפעולה בראשונה). תרגיל מוכח מחקרית של ד"ר שווארץ – לומר מתי שמותקפים ע"י המחשבות: "האתגר לא בחוץ [חיידקים, כעס וכו'] אלא אצלי במחשבה [בדמיון טורדני] ואני בוחר לשחררו" [לדמיין] ותכף לעשות משהו מהנה (לפחות דקה, אפילו במחשבה).

גם כאשר המחשבה עיקשת – לאחר זמן היא תשקוט, בתנאי שלא יתעסק איתה ולא יחפש אם היא הלכה לה [וכתב רבי נחמן שהמחשבה ביד האדם להטותה ושאי אפשר שיהיו 2 מחשבות ביחד]

"זכר למחצית השקל נותנים לשיבות ולמוסדות תורה"

פסק הלכה מספר 'חזון עובדיה פורים' של הרב עובדיה יוסף זצ"ל

"סנהג ישראל לתת 'זכר למחצית השקל' וכמו שבזמן בית המקדש מחצית השקל הייתה מכפרת כך היום שנותנים לעמלי תורה כדוגמת הכהנים בבית המקדש הם מכפרים עלינו."

הבטחת רבי חיים פלאג':

"מי שנותן זכר למחצית השקל מובטח לו שהוא בן העולם הבא ולא יקרה לו שום פגע רע באותה שנה!"

לנתינת 'זכר למחצית השקל' עם התפילות והבקשות סרקו את הקוד:

ניתן להעביר "זכר למחצית השקל" במספר דרכים:

באתר האינטרנט של הישיבה
בכתובת: Rabenu.com

להתקשר למשרדי הישיבה
בטלפון 03-570-12-12

